

Sygn. akt VIII Gz 73/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Wołoszyk

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **R. C. i A. G.**

przeciwko: **E. Ż.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej E. Ż.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt VIII GNc 6944/14

postanawia: oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy odrzucił sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty z 8 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy wskazał, iż nakaz został doręczony pozwanej w trybie przewidzianym przez w art. 139 § 1 k.p.c. w dniu 5 stycznia 2015 roku wraz z pouczeniem o możliwości, sposobie i terminie wniesienia środka zaskarżenia, na adres wskazany przez samą pozwaną we wniesionym sprzeciwie. W dniu 20 stycznia 2015 roku pozwana reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty. Zgodnie z art. 502 § 1 kpc sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany może złożyć w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu. Pozwana wniosła sprzeciw po upływie ustawowego 2 - tygodniowego terminu. Nie podważyła przy tym domniemania skutecznego doręczenia nakazu zapłaty. Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy art. 504 § 1 kpc sprzeciw odrzucił.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła pozwana, zarzucając naruszenie art. 504 § 1 k.p.c. oraz art. 502 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 139 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że zachodzą przesłanki do odrzucenia zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 8 grudnia 2014 r., w sytuacji gdy przesłanki takowe nie zaistniały. Naruszenie art. 502 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 139 § 1 k.p.c. polegało przy tym na błędnym przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że nakaz zapłaty został właściwie doręczony pozwanej, w sytuacji, gdy zdarzenie takie nie miało miejsca. Natomiast, naruszenie art. 504 § 1 k.p.c. będące niejako skutkiem naruszenia art. 502 § 1 i § 2 k.p.c., polegało na błędnym przyjęciu przez Sąd, iż sprzeciw wniesiony został po upływie dwutygodniowego terminu, w sytuacji nakazu zapłaty nie został prawidłowo doręczony Pozwanej. Zachodzą w niniejszej sprawie uzasadnione przesłanki do obalenia domniemania z art. 139 § 1 k.p.c. Jak udało się ustalić w rozmowie telefonicznej z przedstawicielką operatora, iż przesyłka dla pozwanej nie została doręczona na adres jej zamieszkania lecz dnia 16 grudnia 2014 r. zostawiono awizo w Z., pod adresem ul. (...). Ponadto, przedstawicielka oddziału (...)(...) poinformowała, że przedmiotowa przesyłka „awizowana” była tylko jednokrotnie. Jak stanowi art. 139 § 1 k.p.c., w przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć" a to w przedmiotowej sprawie w ogóle nie miało miejsca. Procedura doręczenia

zastępczego z art. 139 § 1 k.p.c. nie została prawidłowo zastosowana, a naruszenie wymogów przewidzianych przez powyższy przepis czyni doręczenie nieskutecznym.

Pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Powód nie złożył odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie pozwanej należało uznać za bezzasadne.

Pozwana wniosła zażalenie na postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu. Skoro intencją skarżącej było zaskarżenie postanowienia, to obowiązkiem pozwanej było wykazanie, że nie zachodziła podstawa do odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Natomiast w przedmiotowym przypadku, strona w samym sprzeciwie twierdziła, że wniosła sprzeciw niejako „z ostrożności procesowej” po tym jak uzyskała wiedzę o wydanym przeciwko niej nakazie zapłaty. Jednocześnie pozwana twierdziła, że nakaz nie został jej nigdy doręczony. To twierdzenie pozwanej nie znajduje odzwierciedlenia w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy. Z akt sprawy wynika bowiem jednoznacznie, iż nakaz został prawidłowo doręczony na adres pozwanej wskazany w sprzeciwie, w trybie art. 139 § 1 kpc - przez podwójne awizo (k. 21 akt), ze skutkiem na dzień 5 stycznia 2015 r., co zresztą prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Pozwana nie obaliła w żaden sposób domniemania wynikającego z art. 139 § 1 kpc. Nie czyni temu zadość powołanie się na rozmowę telefoniczną z pracownikiem doręczyciela, której adresu nie wskazano nie uprawdopodobniając przy tym faktu przeprowadzenia tejże rozmowy, jak też wydruk wiadomości e-mail, z którego wynika wyłącznie, iż pełnomocnik pozwanej zwrócił się do operatora z prośbą o udzielenie informacji o przesyłce. W tym stanie rzeczy miarodajny jest dowód prawidłowego doręczenia nakazu dla pozwanej, znajdujący się w aktach sprawy.

Termin do wniesienia środka zaskarżenia, jakim jest sprzeciw od nakazu zapłaty liczy się od dnia doręczenia stronie nakazu zapłaty. Zatem od dnia 5 stycznia 2015 r. otwierał się dla pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 502 § 1 kpc. Pozwana nie wniosła w terminie sprzeciwu od nakazu po skutecznym doręczeniu jej nakazu, tj. do dnia 19 stycznia 2015 r. Tym samym sprzeciw pozwanej jako wniesiony po terminie podlegał odrzuceniu na podstawie art. 504 § 1 kpc, o czym prawidłowo orzekł Sąd Rejonowy.

W tym stanie rzeczy zażalenie pozwanej, jako nieuzasadnione, nie mogło zostać uwzględnione i należało je oddalić na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.